

Din nou spre Soare

MarianP

Din nou spre Soare

Aș vrea să-mi aflu calea trecând printre cuvinte
S-adaug acte-n piesă plecând de la răscruce,
Țin seama de alegeri uitând, și n-am aminte
Pe ce coordonate impasul să-mi apuce.

Mi-am scos gândul afară și l-am supus tăcerii,
În mine spune-o limbă uitată, nevorbiri;
Să cresc aș vrea silabe-n cuvântul primăverii
Și primadona nudă s-o mângai cu iubiri.

Scriam pe traiectorii de curcubeie stranii
Cu ploi aristocrate dintr-un bumbac de nori,
Și-n colț de toamnă coaptă un vânt de epifanii
Bătea în poarta vieții dintr-un copac cu flori.

Pluteam speriat de vise, de limpezimi de-abisuri
Eram un ghem de sensuri, scânteie pe o sfoară
Mă cufundam în flori și înotam prin visuri,
Mă răcoream fierbând în oaze din Sahară.

Aveam în mine însumi un miez imponderabil
Semnasem ipoteca pe antigravitații
Zburam în pleoapa tainei sculptând în inefabil,
Cu un catarg din muguri sădit în aspirații.

Nu știu să mă mai uit, să mai ascult nu prea
Și nici nu-mi mai lucesc la țărniș nisipuri vii;
Am îmbrăcat cu umbre un răsărit de stea,
Și dinspre constelații mă urmăresc stihii.

Alerg acum dar stau, încremenit în fugă...
Ce jertfă să aduc, cerșind iertări prin vers,
Aprind din nou misive la foc etern de rugă
Să-mi lumineze calea scânteii din Univers.

Clipesc din nou speranțe în far predestinat,
Spre toamna asta ninsă arunc cu verbul "doare"...
Plecând din anotimpul ce-am fost un eșuat
Voi lua un ascensor spre-un rost scăldat de Soare.